

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50

MANIOBRA REACCIONARIA

Pitjor per ell si 's deixa inflar.

L'ARRIBADA D' EN POLAVIEJA

BARCELONA ha sigut teatro de dos manifestacions encare que molt distintas, igualment significatives.

L'una va ferse a principis del any passat en honor de un general que marxava a la guerra.

L'altre s'ha fet l'últim dijous en honor de un altre general que de la guerra arriba.

La despedida tributada a n' en Weyler sigué espontánea, calurosa, eminentment popular. No s'aixecaren archs de triunto, no s'ventaren las campanas al vol, no s'reclutá una *claque* que atronés l'espai ab sas aclamacions y 'ls seus aplausos. Lo país, comogut davant de las creixents audacias dels tigres de la manigua, qu'en pochos dias havian invadit l'isla de extrém a extrém, pujantse'n a las barbas del atortolat ex-héroe de Sagunto, posá totas las sevas esperansas en la espasa y en lo talent del general Weyler. Per aixó sigué despedit ab aquella efusió, ab aquell entussiasme que tots recordem encare.

La part sana de l'opinió li digué: —Ves a Cuba a restablir la pau.

Y l'sentiment popular afegí: —Y quan tornis a Espanya, vina resolt a afansar las públicas llibertats.

En cambi l'general Polavieja s'embarcá a Barcelona silenciosament, sense donar lloch la seva partida a la mes mínima demostració, ni favorable, ni adversa.

Los seus amichs reservavan las expansions per l'hora de la seva tornada.

La recepció del general Polavieja, preparada ab temps, y combinada ab tacto refinat, ha de tenir a lo menos tres actes, com los dramas destinats a l'escena. L'acte primer lo vejerem avants de abir, en la nostra ciutat. L'acte segon tindrà lloch a Zaragoza, y l'tercer a Madrit. Algú espera que l'obra acabarà ab un epilech, que ha de influir directament ab l'actual modo de ser de la política espanyola.

Hi ha qui ho espera, com hi ha també qui ho tem.

Los reaccionaris de totas castas ja fa algún temps que treballan desesperats per condensar en una situació de forsa las moltas ventatjas que en lo terreno polítich, religiós y social els han anat concedint ab sas torpesas y degradacions las insensatas camarillas que desde la restauració venen monopolisant lo poder.

La reacció desenfrenada s'está forjant, a favor de las injurias inferidas a tota aspiració liberal y democrática, pels homes que han viscut fins ara rihentse de totas las idees y escarnint tots los impulsos nobles y generosos del poble espanyol.

D'aquí ve que 'ls que buscan un sabre com a únich remey als mals que 'ns afligexen se imaginan haver trobat la xarrasca del general Polavieja. De la seva figura ho esperan tot, y per aixó l'infian.

Apesar de que l'general fins ara s'havia abstingut de figurar directament en la política, los reaccionaris crephen conceixer sos sentiments y tendencias y d'ell ho esperan tot y en ell fian l'èxit dels seus propòsits llibertadís.

Signés lo general Polavieja un lliberal reconegut, per grans que hagnessin estat las sevas empresas en la campanya de Filipinas, no s'mourían en son obsequi 'ls inmensos capitals del Marqués de Comillas, ni 'ls cabildós cate l'als formarian comissions de recepció, ni las campanyas de totas las iglesias saludarian la seva arribada; ni l'Director del *Siglo Futuro* s'hauria pres la pena de organizar una suscripció pera regalarli una espasa.

Signés lo general Polavieja un lliberal reconegut, y 'ls que avuy l'aclaman desafortats, serian los primers que l'critarian a comptes.

Llavors dirian que la campanya de Cavite la va combinar lo general Blanco y la va realisar personalmente lo general Lachambre: posarian en dupte 'ls motius de salut ab que l'general va justificar lo seu regrés a la Península, y escatimantli 'ls honors de una recepció fastuosa, li dirian: «Si estás bo ¿per qué tornavas prematurament y sense terminar la teva empresa? Y si estás malalt ¿de qué han de servir las ovacions mes que per agravar la teva malaltia?»

Li dirian tot aixó y molt mes encare. Lo censurarian per haver demanat ab urgencia nous reforos de tropas, completament innecessaris, desde l'moment que l'seu successor ne té prou ab las que ha trobat per prosseguir gloriosament la campanya comensada expulsant als insurrectes tágalos de sos últims reductes.

Tot aixó li tirarian a la cara, si l'general Polavieja professés opinions liberals y democráticas.

Però l'tenen per seu, y basta aixó porque ab sos aplausos, ab sas aclamacions, y ab lo desbordament de son entussiasme tractin de otegar totas las consideracions que podria fer una opinió serena, respecte al mando del general Polavieja a Filipinas.

Los frares de allá, al partir, varen absoldre'l, y 'ls de aquí, lo mateix els de cogulla, que 'ls de levita, tractan de santificarlo, alsantli un altar en lo temple dels seus odís contra tot lo que fa olor de llibertat y democracia.

No es al héroe a qui aclaman, sino al anhelat instrument de las sevas maquinacions tenebrosas.

Lo general Polavieja veurá si li convé aceptar lo paper de Narváez del ultramontanisme espanyol, may tan desafortat com en los actuals moments.

En tot cas no olvidi que l'arch de triunto que li han alsat a Barcelona es de canyas y de guix; y que basta una bufada lliberal per volcarlo y ferne trosos.

P. K.

LA CAIXA DELS SOLDATS

	Pessetas.
Socorro al soldat Arturo Vendrell, del Regiment de Bailén, núm. 1; pateix de tuberculosis. — Viu: Carrer de Cristóbal Colón. (Llagostera).....	20
Socorro al soldat Joseph Serrano, del Regiment Espanya, núm. 46; pateix del pit — Viu: Carrer de Margalit, núm. 77, 4.ª, 2.ª.....	20
Socorro al soldat Manuel Fábregas, del Batalló de la Princesa, núm. 43; pateix de febres. — Viu: Passatge Comerma, núm. 14. (Tarrassa).....	20
Repartit a 28 malalts que l'1 dia 11 se trobavan en lo Sanatori de la Creu Roja, a rahó de 25 pessetas cada hui: son las següents: Julia Garrido, del Regiment de Infanteria Habana, núm. 66. — Joan Cases Somba, del Batalló Constitucional, núm. 29 — Ramón Calvet, del Regiment Maria Cristina, núm. 63. — Mariano Arnal, de la Brigada Mixta de Artilleria. — Joseph Rossell, del Regiment de Espanya núm. 4. — Jordi Gubino, del Regiment de Barbastro, núm. 4. — Francisco Tortoja, del Regiment de Murcia, núm. 37. — Jascinto Piñero, del Batalló de Maria Cristina, núm. 63. — Gregori Domingo, del Regiment de Espanya, núm. 46. — Pere Jordi, del Regiment Sant Marcial, núm. 44. — Ebnaventura Planas, del Regiment de Valladolid, núm. 21. — Francisco Fort, Guerriller de Alfonso XIII. — Miquel Bagués, del Regiment de Caballeria Pizarro, núm. 30. — Vicens Figueras, del Regiment de Tetuán, núm. 45. — Baldomero Jové, del Regiment de Murcia, núm. 37. — Pere Pau Assunção, del Regiment Maria Cristina, núm. 63. — Pere Nogué, del Regiment de Llerena, número 14. — Nicassi Coroninas, del Regiment Balears, núm. 41. — Joseph Vázquez, del Regiment de Simancas, núm. 64. — Antoni Hernández, del Regiment Isabel la Católica, núm. 75. — Amado Soldevila, del Regiment de Murcia, núm. 37. — Esteve Sauret, del Regiment de San Fernando, núm. 11. — Juli Joseph Esteve, del Regiment de Bailén, núm. 1. — Ramón Banyolas, del Regiment d' Aragó, núm. 21. — Felip Argullol, del Regiment de Sicilia, núm. 7. — Lluís Sor Nogués, del Regiment de Marina, 2.ª Batalló. — Rafel Camps, del Regiment Provisional de Balears, núm. 6. — Manuel Domínguez, del Regiment de Simancas, núm. 65.	700
TOTAL.....	760
Existencia en 8 de Maig.....	1,115
Existencia avuy.....	355

DIJOUS, a l'arribada de D. Camilo l'clero va repicar las campanas de totas las iglesias, com quan surt la Custodia, ab los gegants y las trampas per davant.

Y perque la recepció resultés ben *campanolaga*, l'Sr. Durán y Bas, que si no es capellá es rector, va disposar que 'ls estudiants, la campana, ja que no podían repicarla, la fessin.

LA CAMPANA DE GRACIA es l'única que per ara no volteja. Pero consti que mentres esperém a veure quina direcció pren l'idol dels reaccionaris, no desamparém la corda, resolt a tocar a somatent sempre que ho exigeixi la salvació de la llibertat.

Entre 'ls turiferaris de D. Camilo s'hi contan dos periódichs de antecedents tan radicalment oposats com *El Imparcial* y *El Siglo Futuro*.

Que *El Siglo Futuro* s'distingeixi procurant dotar a la reacció de una xarrasca, s'comprén molt bé.

Però *El Imparcial*?... Francament, sembla mentida.

Qualsevol diria que li han fet tastar l'anís de frare. Y un anís de frare pastat no ab sucre, sino ab polvos de fer seguir.

Lo únich que 'm satisfi una mica, y que fins a cert punt me reconcilia ab l'aparatosa recepció dispensada a n' en Polavieja, es lo disgust manifest que aquests obsequis produheixen a n' en Cánovas y als seus companys de tiberi.

Perque, no ho duptin: de disgustat n'está molt y no pot dissimularho.

No sembla sino que va aproximantse l'hora de que s'cumpleixi l'fatídich adagi: «Crta corps reaccionaris y t'reuran los ulls.»

Las eleccions de Vilanova han sigut lo mes porch que puga imaginarse.

Desde que un núcleo manat per l'arcalde que blasona de federal, s'ha posat a las ordres del Pantorrillas Barceloní, no hi ha trafica que no s'atreveixi a cometre.

Aquest núcleo está en concomitancias ab el divino Vallés, y sempre que vé a tom, fá gala de revolucionari.

¡Valenta revolució la que efectúa ab sas escandalosas tupinadas!...

Per diferencias surgidas a última hora entre federals y partidaris de la fusió republicana, en la democrática Sabadell, va triunfar la coalició monárquica, en la qual fins hi estava representada la Juventut católica.

Ara sí que podrém dir ab la fábula dels dos conills: «Y en estas disputas llegaron los perros...»

¡Y quins gossos van tirarse al damunt de las disputadoras llebrats!... No eran galgos ni perdiguers com ellas se creyan... Eran gossos *carlins!*...

Y ara continuhin barallantse, y l'poble obrer de Sabadell ja anirá trobant las conseqüencias.

L'altre dia tingerem lo gust de saludar al eminent republic D. Rafel Labra, que ha passat alguns dias a Barcelona.

Orador de gran talla y republicá conseqüent, pronunciá un notable discurs en lo Cassino Centralista.

Veus aquí una idea per ell emesa que ha de servir de norma y orgull a tots los republicans desinteressats.

«Si s'traetés de satisfacer egoismes propis, no seria necessari esperar la República, ja que pera la satisfacció personal basta pertanyer a las situacions monárquicas.»

Molt ben dit y molt exacte. Qui no tingui la virtut del desinterés está de sobra en las filas republicanas.

Las eleccions municipals han sigut a Barcelona un nou escándol. May havia arribat tan enllá l'audacia y la barra dels tupinares, en fabricar actas postissas, en consignar milers de vots sobre l'paper, en organisar rodas d'assalariats en aquells colegis en los quals las oposicions contavan ab alguna intervenció.

¿Quin dia será que'l poble s'decideixi a escombrar de una vegada tanta y tanta porqueria?»

Un periódich ha rebut una carta de la Habana, dihent que a Cuba avuy no s'coneix altra campanya que la sanitaria.

¡Quina gloria per la situació! ¡Haver enviat a l'isla 200,000 homes a barallarse ab lo tifus, lo vómit, la disenteria, l'anemia y la tuberculosis!

¡Y encare s'dupla y s'vacila davant del problema de repatriar als soldats débils y malaltissos, que no podent resistir los estragos de aquell clima cruel, lluny de ser una ajuda a la patria, li son un gasto y un destorb!

Ab lo general Polavieja han de regressar de Filipinas alguns generals mes, que, segons diuhen, no poden continuar la campanya a causa d'estar malalts.

Quants pobres soldats, quants oficials y jefes no s'trobaran en lo mateix cas, y a pesar de tot no poden regressar, encare que s'morin?

No crech dirigir cap atac a la disciplina militar al fer aquesta comparació. En tot cas la disciplina surtirá vulnerada per la tolerancia del govern al consentir que'l compliment dels debers mes augustos en la defensa de la patria tinga dos midas: una de molt ample pels peixos grossos, y un'altra de molt estreta pels petits.

Y aixó, que a drete lley, l'abnegació y l'esperit de sacrifici sembla que haurian de anar en rahó directa dels sous que percibeixen els qu'están obligats a demostrarlos.

També l'arcalde de Valencia al trobarse a Madrit ha entregat al general Azcárraga lo titol de fill adoptiu de aquella ciutat.

De las ciutats, vilas y pobles que han fet lo mateix, ja se'n ha perdut el compte.

Lo general Azcárraga podrá dir: —No hi fa res que vayan morint soldats y mes soldats dels que jo hi anat embarcant. Aquí 'm tenen els pobles disposat a sustituirlos: que 'm nombrin fill adoptiu. Y per cada soldat que perden troban un general.

¿Encare volen una ganga més grossa?»

La restauració de las pinturas de la Sala Borgia del Vaticá li ha costat al Papa un milió de liras de la seva butxaca particular.

No mes que un milió de liras, en restaurar pinturas.

Decididament, tenen rahó 'ls créduls que s'desdineñan, considerant que'l successor de Sant Pere s'está morint de miseria, no tenint ni un mal matalás per jeure.

La manifestació preparada per certs elements pera rebre 'l dijous al general Polavieja no traspasará 'ls límites de lo ordinari en semblants cassos. Molta concurrència a presenciaria; la concurrència qu' en una capital populosa acut á tot espectacle. Curiositat y res d' entusiasme. Simpatia y respecte pel soldat de la patria; prevenció manifestada contra las cábalas que s' atribueixen als reaccionaris.

A la recepció hi estigué representat en gran manera l' element eclesiástich. No semblava que arribés un general sino una alta dignitat de la Iglesia. Lo primer crit parti de una boca clerical y siguié el de «Viva el general cristiano!» Apenas trobá resposta. La conciencia pública retraxa semblants exclusivismes per in-censats y contraproduhents. Qualsevol se figuraria qu' en l' exercit espanyol hi figuran generals moros, juhús ó budhistas.

Creym que 'l general Polavieja, á qui no pot negarse un enteniment molt clar, haurá comprés desseguida que 'ls propósitos de la reacció no tenen aguany, ni cap prestigi en la conciencia pública. Creym que ab los seus actes sabrá desengançar á aqueixa gent. Las águilas fan mala parella ab las ólivas xarrupallantias.

La fredor observada al desfilir lo general pels carrers de la ciutat, se torná delirant entusiasme al passar los soldats que en número de un centenar regressaren malalts de Filipinas. Davant de aquests héroes anònims si que van vibrar las fibras del cor del poble de Barcelona.

CARTAS DE FORA.—*Amposta.*—Los carcas tractavan de fer una candidatura de interventors; pero van desistir tal vegada perque no van trobar prou firmas. En cambi la Junta del cens, per compassió ó per ignorancia—'ls mateixos carlins ho diuhen—'ls va regalar un interventor per cada districte. Aquest regalo escandalós ha produhit péssim efecte entre 'ls elements liberals de la població.

* *Sant Feliu de Llobregat.*—Un aplauso á la Societat Obrera «Unión Coral» que va destinar lo producte de las caramellas de Pasqua entre las familias de aquesta vila que tenen ó han tingut fills ó allegats en las guerras de Cuba y Filipinas. La suma de Ptas. 250'8 siguié repartida 'l dia 9 del corrent entre 24 d' ellas, á rahó de 10'42 cada una, haventse costejat de fondos de la societat tots los gastos de la festa.

* *Sampodó.*—Digne rival del Tío Nelo en fer bunyols, es lo nostre arcalde, que ara fa construir un safreig, que la Junta de Sanitat va fer tapar, en un siti que sens dupte produhirá pitjors resultats encare que l' que siguié inutilitat. Item mes: haventse gastat en obras de la iglesia tots los fondos del comú, ara no hi ha diners per encendre 'ls fanals, y no 's pot sortir de nits sense perill de rompre la crisma.—Y finalment: se priva de jugar á pilota y ara 'l malehit vici de jugar s' ha en-senyorit dels cafés, causant la ruina de no pocs que s' dedican á estirar l' orella al gat.—Vegin si may el Tío Nelo ha fet uns bunyols mes grossos.

* *Vilafranca del Panadés.*—L' arcalde y companys de consistori s' han proposat que 'ls vehiats de aquesta vila, 'ls vespres no poguén sortir de casa, sens perill de romprens la crisma. Ab excusa de fer economias ens han deixat poch menos que á las foscas; y han retirat dos peons encarregats de arreglar los carrers, de manera que per sortir y no estrellarse, hi ha necessitat de apelar á la llanterna. Es vergonyós que la capital del Panadés vegi administrada per uns homes empenyats en posar la població tan en ridícul com ells mateixos.

* *Gandesa.*—Era costum inmemorial dirigir-se tots los anys el poble á l' ermita de la Font Calda, 'l segón diumenge després de Pasqua; pero 'l rector deu tenir algún ressentiment ab aquella imatge ja que aquest any va negarse resoltament á anarhi. L' arcalde en vista de aixó, va fer un bando, invitant als vehiats á anar á l' ermita citada, en professó civica, y aixis va ferse, haventse vist mes concorreguda que may. Lo rector va pendre l' cotxe de Tortosa, no sé si per no reventar de despit, al veure que hasta la religió se li va tornant laica. ó per ensenyar al bisbe un paquí, que la mateixa nit van posar á la porta de casa seva. Molt ens interessém per la seva salut, y per lo tant li recomaném que prengui molta tila.

LA SITUACIÓ

STÁ tan confosa, tan enredada, tan revol-ta, que...

A veure si ab mitja dotzena d' inter-views ne podém treure una mica l' ay-gua clara.

Interroguem al mónstruo.
—¿Qué n' opina, don Antón, de la nostra situació.

—Magnífica! Cuba semipacificada, la insurrecció filipina semidominada, el conflicte económic semiresolt, las reformas semiestablertas...
—Y 'l país semisensecamisa y la gent semiapunt d' emi-grar. ¿No es aixó?

—Al contrari! El país no te sino aplausos per la acertada gestió conservadora, perque ven que gracias á ella, surt victo-riós de tots els conflictes, despeja todas las incógnitas, sorteja tots els perills...
—Veja, pleguém: aném per un altre.

—Don Emili ¿no l' entristeix, no l' preocupa la nostra si-tuació?

—¿Ah!... Las pirámides d' Egipte, la catarata del Niágara, Roncesvalles y las Navas de Tolosa, la Reforma y l' edicta de Nantes, Gutenberg y Torquemada, la mel d' Himeto y la Ven-us de Milo...
—¿Y qué més?

—Ahir vaig esmorzar á la Huerta... ¡Bona taula!... Vaig vi-sitar á la marquesa de las Campanillas, á la condesa del Talco y á la baronesa del Rancicúis. A dinar, á l' embaixada del Afganistan. ¡Quins vins! ¡quinas mandonguillas! ¡quins pas-tels! Sobre tot, els pastels...

—¡Pobre home!...
«¡Derramemos una lágrima sobre el presente de aquél que fué nuestro amigo, y luego...»
Truquem á un'altra porta.

—¿Cóm está la situació, senyor Navarro Reverter?

—¡Cabalment m' atrapa infraganti! Miri.

—¿Qué?

—Emisió de dos cents milions, negociació de cinquanta mi-lions, anticipo de cent milions, empréstit de cinch cents mi-lions...

—¡Uf! ¿No 'l sofoca 'l pes de... tants números?

—¡De tants diners vol dir!... Els milions brotan com per en-cant de per tot arreu. Milions del país, milions de l' alta banca, milions dels capitalistas extrangers... ¡Es una inundació, un diluvi, una conflagació de milions!...

—Per no resultar una nota discordant, li dono un milió...
—¿De qué?

—De gracias, per las sevas explicacions inexplicables.
¡Tirém mes avall!

—¡Don Práxedes, don Práxedes del cor! ¡quina situació, eh?

—¡Oh! Tal vegada no es molt agradable pero...
—Pero...

—No obstant, si en las esferas gubernamentals hi ha la dis-creció que 'ls actuals problemas exigeixen...

—¿Qué?

—Es possible que... Ab tot, los més elementals debers de prudencia aconsellan que...

—¿Qué es lo que aconsellan?

—Que 'l patriotisme se sobreposi á las impacencias y als... Perque, de todas maneras ja sé quina es la meva missió y no deixaré de cumplirla sempre que las... las...

—¿Las qué?

—Las circunstancias, que tal vegada, á pesar de que jo sem-pre quesigui necessari, ab tot el desinterés y tota la... la...
—Dispensi: 'm sembla que aixó seria molt larch, y ara no estich per las... ni per res...

—Veyám d' aquest si 'n trayém alguna cosa.

—Senyor Gamazo... bé la deu haver estudiada la nostra si-tuació...

—¡Psé!...

—¿Y qué li sembla?...

—¡Hum!...

—¿Dificil?...

—¡Oh!...

—¡Ah!... Ja veig que té mal de caixa... ó de llengua.

—¿Qué me 'n diu de la situació, senyor Romero?

—¡Imposible! ¡Vituperable!

—¿Tant?

—¡Inaguantable! ¡Inconcebible!...

—Es dir que...

—¡Ni una paraula mes!... Vaig á Burdeos... per assumptos particulars.

—Eh! ¿L' entenen la situació actual d' Espanya?

—Donchs, estiguin segurs de que dintre vuyt dias... encare la entendrán menos.

FANTÁSTICH.

XERRAMENTA

Entre un municipal del casco y un d' un poble agregat

—Vamos á ver, Tófol, cuéntame algo de la nueva vida.

—Eso de la agregación ¿cómo va? ¿pinta ó no pinta?

—Xanxas, si t' he de ser franch, casi bé no sé qué dirte:

l' únich que per ara veig es que van passar els dias; y ningú pensa en pagarnos els atrasos.

—¿Es crecida la cantidad que te deben?

—Trenta pessetas y mitja y algun céntim, que no 'l conto.

—¡Y eso te preocupa, chimple!

Si por tan poco te quejas ¿que harás cuando llegue el día (que llegará de seguro) en que al cap del mes te digan que ya cobrarás el otro, y al otro te lo repitan, y pases así un trimestre sin tocar un ral?

—¿Cristina!

¿Vols dir que ho veurém aixó?

—¡Pues no hem de verlo!... La mira dels caps-padres que nos mandan ¿sabes cuál es tú? Embolica que fa fort, ruede la bola, vivamos... y ancha Castilla!

—Xanxas, tú 'm vols espantar... ¿Vols dir que aquesta familia no va pel bé del comú?

—¡Vaya, hombre, no 'm fassis riure! El domingo ¿cuántas veces fuiste á votar tú?

—¿Jo? quince.

—¿Por quién votaste?

—No ho sé: pels noms que deya la llista que 'm van doná 'l demati.

—Pues bien, ahora rumia. Los que para entronizarse te cojen á tí y te obligan á votarles quince veces,

¿pueden llevar en sus miras ningun propósito honesto? Cree en mi experiencia antigua: ¿les votaste quince veces? Pues por lo menos abrigan quince malas intenciones.

—¡Si que, donchs l' hem ben fregida!

¡Jo que, ignoscent, me pensava que l' agregació faria que 'ls municipals de fora visquessim millor que prínceps!...

—Tófol: no seas morral y aprende á capear la vida: los municipals de fora y els municipals de dintre serán siempre últimos monos, aunque agreguen, no las villas del llano de Barcelona, sino toda la provincia, y el Principado, y España, y Portugal y las Indias.

—Y donchs, ¿que s' ha de sé avuy per campársela? ¿Arquebisbe?

—Si señor; ó general, general sobre tot.

—¡Tiba!

¡Oh! Y ara que m' hi fas caure, ¿quí es aquest que l' altre día va arribar?

—El que mandaba en las tierras de Manila.

¿Ves? ¡Ese, ese si que tiene las besas bien seguras!

A ese nunca á fin de mes le dicen: vuelva otro día.

—¿Y per qué torna d' allí?

—Porque... no le prueba el clima y se encuentra muy enfermo.

—¡Hola! ¿Y per xó li dedican un arch triunfal tan bonich?

—Pues... por eso. ¿Acaso opinas que no le pertoca?

—Noy... potsé falta á la consigna, pero crech que á un general que arriba malalt, no hauria de dedicárseli un arch...

—¡Ah no? ¿Y pues qué?

—Una camilla.

C. GUMÁ.

¡JUSTICIA!

A alguns dels complicats en lo procés anarquista, qu' sigueren absolts pel Consell Suprem de Guerra, s' deu que 'l govern tracta de deportarlos á las platjas inhospitalarias de Rio d' Or, indifigintos una pena que pot arribar á ser mes terrible encare, que la mateixa del presidi imposada á alguns altres que 'l Consell reputá culpables. Si aixó s' fa ab los que sigueren proclama-dats ignocents, dignis ahont es la llei, la humanitat y la justicia.

Tan enemichs som del anarquisme, com de l' arbitrariedad. Y creyém que 'l govern que de medjs fan extraordinaris, dispo-sa per reprimir y fins per prevenir tot atentat terrorista, está en lo cas de no separarse un punt de las lleys dictadas á tal efecte, que ja son ellas solas prou rigurosas.

La llei de represió condemna no l' haver professat ideás anarquistas, sino 'l propagarlas, y ho condemna ab pena d' ex-tranyament del país, no ab la deportació. Unicamente s' aplica-rá aquesta última contra 'ls que havent sigut expulsats del país quebrantin l' extranyament.

Apart de aixó á cap llei y menos encare si es repressiva, se li pot donar efectes retroactius. La llei á que 'ns referim va aprobarse en Corts ab posterioritat al atentat del Carrer de Cambis nous, tant que siguié presentada pel govern á conse-kuencia del mateix. Y en la época en que comensá á regir, los individuos á qui ara s' tracta, segons diuhen, de aplicarla es-tavan ja presos y en poder de las autoridades. Mal donchs, desde que la llei te fonsa obligatoria, han pogut cometre cap acte que 'ls fassa mereixedors de la seva aplicació rigurosa. Y has-ta acceptant que 'ls signés aplicable, may se 'ls podria imposar la deportació, sense que avants haguessen quebrantat l' extra-nyament.

En aquest criteri just y legal, y tan legal com convenient á la pau pública, coincidim ab un gran número de periódichs de Madrid, sense distinció de colors polítichs, que aquests dias han dilucidat l' assumpto.

No vacilem, donchs, un sol moment en exposar la nostra opi-nió leal y honrada. Los furis de la ignocencia de tants infelissos reconeguda pels tribunals s' uneixen en la ocasió present á las conveniencias públicas. La justicia, no ja la benevolencia, la justicia estricta, desarmará mes fácilment als enemichs del or-dre social, que l' arbitrariedad erigida en sistema, la qual pot produhir perillosas irritacions.

Reflexionant ho 'ls governants y obrin en consecuencia.

J.

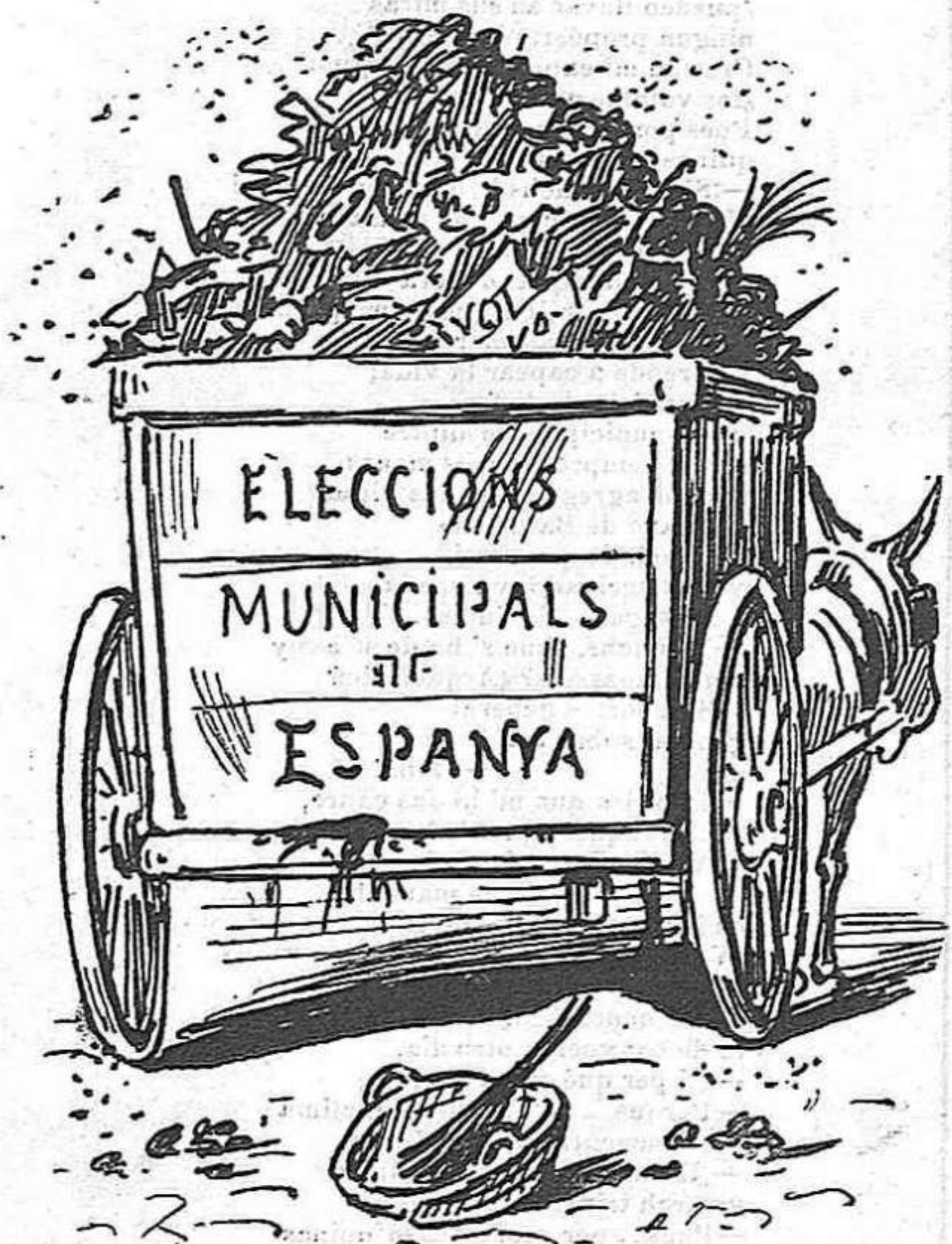
o sabater Jofra va fer fonedissos los nombraments de interventors repu-blicans corresponents al tercer dis-tricte.

Jo casi me 'n alegro: aixis apen-drán las agrupacions republicanas á fiarse de certs tipos.

Anys enrerá 'l tal Jofra va ser ex-

NOTAS DEL DÍA

¡Al femer la porqueria!...

Barcelona segueix molt bé, y sense dir aquesta boca es meva.

L'ayo amorós dels nostres grans polítics.

pulsat del partit republicà á causa dels seus procediments poch correctes. Algú, no obstant, va creure que posantli mitjas solas y talóns podria tornar á servir y fins proclamarse'l candidat. Aixís va ferse; pero á la primera proba ha fet ayguas.

Senyor Polavieja, dignis ferse càrrech de l' observació que vaig á ferli.

Dijous al vespre van portarlo al Liceo: y al Liceo s representava l' ópera de n Saint Saëns «Sansone e Dalila.»

No li va dir res l' argument de aquesta ópera? Donchs figuris que vosté es un Samsó, un home valent, fort y de grans prestigis, vencedor de tots los seus enemichs en lo camp de batalla. ¿Qui es Dalila?

Dalila es la reacció ultramontana que intenta seduirlo. Vosté entréguis'hi confiat y ja 'm contaré las conseqüencias. De que la pérvida Dalila li talli 'ls cabells y li tregui 'ls ulls no se 'n escapa.

La qüestió de Orient. Grecia yensuda; Turquia triufant.

La creu acorralada; la mitja lluna trinxant carn cristiana.

¿Y que fan las grans potencias? ¿Qué volen que fassan!... Esperar tranquilament qu' estigui feta la pilota per tirarla á l' olla.

En Máximo Gómez no ha volgut ser menos qu' en Weyler declarant pacificat pels insurrectes lo Departament Oriental.

Tant mateix gasta unas bromas el Sr. Máximo Gómas!...

Y no es aixó lo mes trist, sino la convicció que te tothom de que las bromas cubanas han de ser molt llargas.

Cassat al vol, en lo moment del desembarch: —Ay, ay: el fan passar per un arch de triunfo qu' encare no está acabat.

—Y qué? ... Tampoch ha acabat ell la guerra de Filipinas.

L' allocució excitant al vehinat á fer demostracions en honor de n Polavieja, la suscribian quatre regidors y quatre canonges.

O com si diguesses vuit canonges. Perque tant canonges son els de la Catedral com els de la Casa Gran.

Ab la circumstancia especial que aquests últims, quan arriba 'l cas de fer jochs de mans electorals, deixan endarrerera al famosíssim D. Fructuós Canonje.

Tot degenera.

Farsalia sigué 'lloch de una célebre batalla de l' antigüetat.

Y per ser posició forta, á Farsalia s concentraren los grechs, resultos, segons deyan, á resistir fins á la mort. Pero á la presencia de las avansadas turcas, van mudar de pensament, retirantse mes que depressa.

De manera que la segona edició de la batalla de Farsalia qu' esperava tothom s' ha convertit en una batalla de Farsa.

Tot degenera!

Ab los ossos dels infelissos soldats, fills del poble que han mort á Filipinas y á Cuba podria alsarse un arch de triunfo mes macís y grandíós que 'l que á la Plassa de la Pau han aixecat las classes privilegiadas en obsequi de n Polavieja.

Los pobres pagan sempre ab la seva sanch. En cambi 'ls que tenen per perdre fan la pau costejant un arch de canyas cubertas de guix.

Aixís va la pobra Espanya.

Al contemplar iluminadas tan espléndidament las fatxadades de la casa del marqués de las Cinquillas, hi vaig veure clar.

Y vaig dirme entre mi mateix: —Sembla mentida que 'ls enemichs de las llums, sigan tan partidaris de las lluminarias! ...

En un colegi de Sabadell, al efectuarse l' escrutini, va sortir de l' urna, en lloch de una candidatura, un paper ab los següents versos:

«No vull votá per cap mena ja que lo sufragi es fals. Si volen fer concejals vagin á Sierra Morena.»

Un predicador francés, en los funerals dedicats á las víctimas del incendi del Bazar de la Caritat, digué que aquesta espantosa catástrofe era un cástich que la Providencia descarrega sobre la Fransa per sos molts pecats.

Un cástich de la Providencia, contra 'ls que realisavan un acte caritatiu!...

Un cástich de la Providencia y 'l Nunci del Papa, al inaugurar-se 'l Bazar va benehirlo!...

Vels'hi aquí un cas que avivará l' instint de conservació de las personas, de las quals, las que s' estimin la pell, fugirán mes que depressa de tot arreu ahont hi vagin los capellans, de por de no pëndrehi mal.

Perque segons las estafalarias teorías del predicador de París, la Providencia, quan agafa 'l bastó, pega de boig.

ENDEVINALLAS

XARADA

M' explicava l' altre dia lo meu primera y segona qu' una tot guapa y bufona robat lo cor li tenia; que quan la veyá patia

per no poguerhi parlar. Més quan jo 'l vaig avisar qu' era quarta-repetida va respondre ell desseguida: —Per res m' hi vull jo casar, qu' es un mal ters, per ma vida, el que ara 'm vens de insinuar.

UN PREMIANÉS.

TRENCA-CLOSCAS

ELENA GUEVANT

Formar ab aquestas lletras, degudament combinadas, lo títol d' una comedia castellana.

UN A. VILAFRANQUÍ.

GEROGLIFICH

X X A a A

A R

F. SOLÉ OLIVÉ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans M. Malbas, J. Llobet, Campaná de Constantí, Angel Amor Querubí, Anton Carrasca, Pepet Panxeta, S. Pujol, F. Vidal, F. Orpi, Barrabam, Albert C. F. M. y Rubira, A. del Estanch, Tap de vidre vilafraquí, Julio L. g, Joan Casanovas, C. (a) España, y C. Oesile T.:—Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans Tap de suro vilafraquí, J. Ribas Galí, B. Elias, J. Aubert M., Melón Cansado, Félix Cana, Net dels Almogàvers, Argensola, E. S. Anglada, Patatim-patatum, J. Romanos, P. de Sentmanat, y Un Xarigotero:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá F. Leporacé: La Intima está bé: las altrás adoleixen de algunas incorreccions.—M. Pasiello: Es fluixet.—Llorens Aymat: No 'ns acaba de agradar.—Quimet Borrrell: Ab excepció del sonet, lo demás queda acceptat.—Surisenti: L' idea es bonica; pero la versificació es incorrecta.—Lluís C. Callico: Queda acceptada la poesia.—S. Alsina y Clos: Idem la de vosté.—Antonet del Corral: Idem idem.—Luy: No 'ns acaba de agradar.—Ramonet R.: Rebuda la parodia: quan ens vejém ne parlarém, puig se 'ns ocorre algun dupte respecte á sa publicació.—L' avi Riera: La composició seria es molt prosaica y la festiva algun tant incorrecta.—Félix Cana: Va bé.—J. Staransa: N' aprofitarém algunas.—Aguileta: Idem, y además la xarada.—Narcís del Toro: No 'ns fa 'l pes.—Jaumet de M. Escrivá: Va bastant bé.—Gayarreta: La composició revela un bon desitj; pero literariament considerada está plena de defectes.—J. Balaguer Soler: Está bé.—A. L. (Girona): L' article es fluix.

ANTONI LOPEZ, editor. Rombra del Mitj. 20

A. López Robert, impresor.—A salto, 63.—Barcelona.